

Sygnatura akt XI C 1096/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 3 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej (...) XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant: Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r. (...)

sprawy z powództwa (...)

przeciwko K. K.

- o zapłatę 8 549,25 zł.

I. powództwo oddała;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1 217 zł. Tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 1096/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w pozwie z dnia 12 czerwca 2014r. domagała się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 8.549,24 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy pozwanym a (...) Bankiem S.A. zawarta została w dniu 3 listopada 2003r. umowa bankowa nr (...), na mocy której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwany został wezwany do zapłaty pod rygorem przelania wierzytelności na rzecz strony powodowej. Wobec upływu wyznaczonego terminu do dokonania zapłaty (...) Bank S.A. zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności. Zadłużenie pozwanego wynosi obecnie kwotę dochodzoną pozwem, w tym należność główna to kwota 3016,02 zł., skapitalizowane odsetki - kwota 5533,23 zł.

Pozwany K. K. wniósł o oddalenie powództwa. W pierwszej kolejności wskazał, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na istnienie zobowiązania, tym samym pozwany kwestionuje istnienie zobowiązania i wysokość roszczenia. Ponadto pozwany wskazał, że nie wykazano, w jaki sposób wyliczone zostały odsetki a jedynie podano ich wysokość. W ocenie pozwanego wyciąg z ksiąg funduszu nie stanowi dokumentu określającego dokładnie wysokość zobowiązania a także nie potwierdza jego istnienia. Sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność istnieje. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Roszczenie banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata. Strona powodowa podaje w pozwie, że zobowiązanie pozwanego wynika z umowy bankowej z 3 listopada 2003r. stąd nie ulega wątpliwości, że roszczenie jest już przedawnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2012r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą we (...), a (...) zawarta została umowa cesji wierzytelności z tytułu należności głównych w stosunku do 15 140 dłużników, wynikających z zaciągniętych i nie

splaconych pożyczek i kredytów, zgodnie z treścią Załącznika nr 1 do umowy. Strony tej umowy zastrzegły, że w związku z zawarciem umowy cesji Cedent przekazuje Cesjonariuszowi w ciągu 30 dni od zapłaty umówionej ceny, kopie umów zawartych pomiędzy Cedentem a dłużnikami.

dowód:

- umowa przelewu wierzytelności, k. 7-8;

Sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, gdzie wskazano m.in. imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, numer umowy, przedmiot umowy, datę umowy, kwotę zadłużenia: kapitał, odsetki umowne, odsetki, koszty.

dowód:

- druk „wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 9;

W dniu 6 czerwca 2014r. strona powodowa (...) na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27.05.2004r. o funduszach inwestycyjnych wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej”, w którym oświadczyła, że w dniu 12 września 2012r. nabyła od (...) Banku S.A. z siedzibą (...) wierzytelność wobec dłużnika K. K., wynikającą z umowy o kredyt nr (...) z dnia 3 listopada 2003r., zaś wysokość zobowiązania na dzień wystawienia wyciągu wyniosła 8549,25zł, w tym należność główna w kwocie 3.016,02 zł i odsetki w kwocie 5533,23 zł.

dowód:

- „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/225/79/ (...) z dnia 6 czerwca 2014r.”, k.6;

W dniu 21 maja 2014r. sporządzony został przez (...) S.A. dokument kierowany do pozwanego, w którego treści zamieszczono przypomnienie o długu posiadanym przez K. K. z tytułu umowy nr (...) z dnia 3 listopada 2003r.

dowód:

- dokument z dnia 21 maja 2014r. k.10;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu gotówkowego, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z Bankiem (...) S.A z siedzibą (...) w dniu 12 września 2012r. Na dowód nabycia wierzytelności przedłożyła umowę cesji wierzytelności, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Pozwany zakwestionował moc dowodową tych dokumentów i zaprzeczył, aby istniała wierzytelność opisana w wymienionych dokumentach.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien został określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje

się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877). Pozwany nie kwestionował legitymacji procesowej czynnej strony powodowej. Kwestionował istnienie zobowiązania będącego przedmiotem cesji. Sąd podzielił stanowisko pozwanego co do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznając, że są to dokumenty prywatne, z których wynika jedynie domniemanie zawarte w art. 245 k.c. Nie jest to wystarczający dowód dla istnienia wierzytelności względem pozwanego. Pozwany zaprzeczył istnieniu wierzytelności a także jej wysokości, a zatem na stronie powodowej spoczywał także ciężar dowodu dla stwierdzenia faktu istnienia tej wierzytelności i jej wysokości tj. dowodu pozwalającego zweryfikować prawidłowość wysokości naliczonych opłat. W szczególności, z uwagi na stanowisko pozwanego, strona powodowa winna była wykazać, że pozwanego łączyła ze zbywcą wierzytelności umowa o kredyt gotówkowy stanowiąca podstawę dochodzonych roszczeń oraz wykazać zasadność kwot dochodzonych niniejszym pozwem i przytoczyć oraz udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające ich dochodzenie i wysokość. Z tego obowiązku strona powodowa nie wywiązała się.

Przechodząc do rozważań w zakresie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należało uznać, iż wobec braku przedłożenia przez stronę powodową umowy kredytu nr (...) z dnia 3 listopada 2003r. Sąd nie miał możliwości ustosunkowania się do tego zarzutu, w szczególności weryfikacji daty wymagalności zapłaty kwot wynikających z umowy, rat itp. pozwalających na ocenę zarzutu przedawnienia. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że roszczenie powoda i pierwotnego wierzyciela podlega przedawnieniu 3-letniemu (art. 118 k.c.) jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynikające z umowy kredytu, przy czym mając na uwadze, że nie została do akt postępowania przedłożona umowa kredytowa, ani też nie przedłożono wypowiedzenia umowy kredytowej, ustalenie dokładnego terminu wymagalności roszczenia napotykało na trudności, co przeszkodziło w rozpoznaniu zarzutu pozwanego.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Biorąc powyższe pod uwagę powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie przepisu art. 98 kpc.